

ÜZENET A BARLANGBÓL

Molnár Tibornak

Értsétek meg: én játszhatom, eljátszhatom,
hogy legalább nektek jó legyen, langyos, kellemes.
Köszönöm, hogy észbe kaptok néha,
és üzentek, meglátogattok, meleg étellel kínáltok,
kérdetek, felelek, hosszan, türelmesen meghallgattok,
de higgyétek el végre, ez nem jó, nekem ez nem kell,
nem itt, nem így, nem ezt akarom, nem, nem!
Tudom, megtévesztő vagyok, mert azt gondoljátok,
minden rendben, körülöttem, bennem újra nyugalom van,
hogy sikerült, újra sikerült visszatérnem közétek,
hiszen mindent megtettetek, mert én így akartam,
vagy valaki valahol így döntött rólam.
Drága barátaim, jóakaróim, vadidegenek!
Ne haragudjatok rám, magatokra, se Istenre!
De tehetetlenek vagytok, ez az igazság,
én pedig védtelen, és az Úr tanácstalan,
hogy minden csak úgy van, ahogy van,
véletlenek összjátéka, és nem tudhatja senki,
ki és mikor kel útra elsőként közülünk.

EJTŐERNYŐ NÉLKÜL

Vári Csabának

Szavaid üres házak, széldöntötte erdők, feldúlt kertek,
idegen város vagy, melyben riadt vadak vágatnak,
és hiába hívod, hiába várod, nem jön a felmentő vadász.
Hagytad, hogy mások törjék össze maszkjaid,
hordozod, mit magadra bilincstél, cipeled a másét.

Igenjeid nemek lettek, nemek az igenek,
s mert ámitás, hogy minden ölben otthonra leltél,
s mert minden ittben csak távolságaidat mérheted,
arra gondolsz, katapultálni volna jó, zuhanni.
Hová?

POSZTVULKÁNI

„S mi zajból
van e Csönd?”
(Babits Mihály)

A mélyben évszázadokig Enkeládusz és Mímasz jajgatott,
de hiába kötözte meg őket, intette csendre Héphaisztosz,
szenvadásukat nem tudta csillapítani, kínjuk moraja,
tusájuk-vergődésük felhallatszott, forrt a föld,
forrtak a gőzök, gázok, vizek, tüzes testük fetregése
előbb a tengert emelte meg, majd a hegyeket rázta,
füstölögni kezdtek a füvek, bokrok, a fák gyökerei,
beszakadó barlangokból ordítva rontottak ki a vadak,
a repedések szakadékokká tágultak, sziklákat nyeltek el,
az éjszaka közepén a föld gyomrából szökőárként
csapott fel a vér, nemcsak Enkeládusz és Mímasz,
hanem minden mélyben rekedt küklopsz vére,
felemészte mindent, mi élt, élni akart, nemzett, álmodott,
és másodszor is meghaltak föld alatt a holtak.
Valahol itt lehetsz, itt vagytok ti is, tán mind itt vagyunk
lávává dermedve, de már mindegy, mi lesz belőlünk,
mofetta vagy gejzír. Athéné vak. Aphrodité süket.